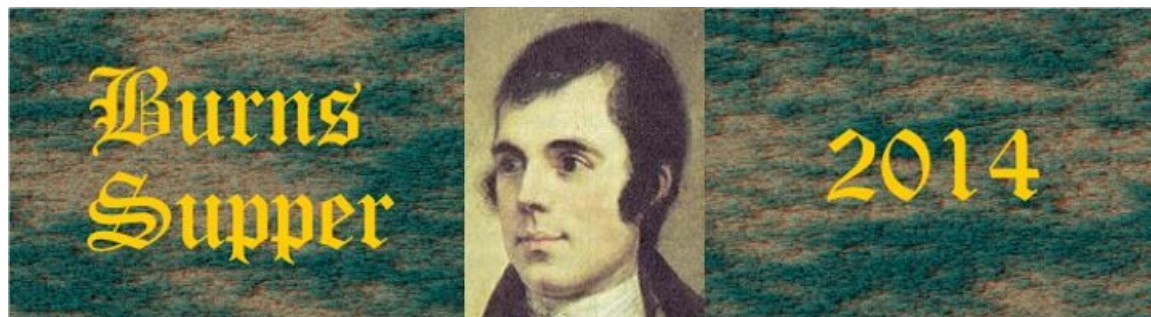

Tradition, vad är egentligen en tradition... en upprepning... nej, det låter inte alls kul... kanske något man på förhand vet kommer att bli trevligt, och så blir det de, faktiskt så trevligt att man kan tänka sig att göra det igen, och igen å kanske en gång till, Burns Supper är just en sådan tradition.

Sedan kom Vännerna i sällskapet var där som de brukar, Jussi stod något otippat fortfarande för värdskapet, vi trodde nog att vi skulle få känna en efterträdare på pulsen den här gången men något har uppenbarligen försenat ägarbytet av pensionatet.

Anders Gjörling var där för åttonde året tyckte jag han sa... rätta mig om jag har fel, Mats Sjöström var på plats med pipan och matsalen var dukad till sista plats, kort sagt traditionen att fira Skotlands nationalskald Robert Burns födelsedag på Torpa Pensionat och i Telge Whiskysällskaps regi fortsätter oförtrutet.

Nu är ju skribenten av det mer uppmärksamma slaget och noterade direkt att herr Gjörling förlagt ceremonistaven och därmed inte hade något att göra märken i parketten med när han skulle påbjuda tystnad i fördrinksminglet, lyckligtvis hittade han den bakom gardinerna vid bardisken nere i matsalen efter att Mats tagit täten och med sköna toner visat vägen, ordningen var återställd till lättnad för oss alla. Vi hittar oss passande stolar och bordsgrannar, det senare är ingen svårighet för alla i sällskapet är lättpratade och intressanta människor, samt förser oss därefter med dryck efter gottfinnande.

Som sig bör avverkar vi punkterna **The pipers toast** skålen till pipblåsarens ära och **The selkirk grace** en skotsk föredömligt kort bordsbön som säger allt av vikt.

Ångande tallrikar med het hönsoppa ställs för oss, allt enligt gällande tradition, godare för vart år, dessutom helt rätt medicin att jaga ut den sista januarikylan ur kroppen med.

Så har vi kommit till punkten **Speech of welcom**, och då noterar skribenten ytterligare ett litet avsteg ifrån ordningen då sällskapet samlas, långbordet som står i matsalens längdaxel har i alla fall jag uppfattat som honnörsbordet, här har det tidigare varit brukligt att ordföranden, styrelsens ledamöter, grundarna av sällskapet samt om plats finnes även några av de som varit med längst i sällskapet sitter.

Nu ser jag mig omkring och finner ordföranden Curt Högbom längst bort i matsalen, bakom det stora buffebordet... och styrelsens ärade ledamöter spridda över en mängd småbord i matsalen...

Ja ja... jag är säkert lite känslig och förändringsobenägen, det kändes i alla fall lite bättre när Herr ordföranden hade hälsat oss välkomna och friskat upp minnet på oss om vad vi hållit på med under det gångna året.

Äntligen är det dags för det vi alla väntat på och de flesta av oss kommit hit för, **Haggisen**. Punkterna **Piping in the haggis**, vilket Mats och Jussi gör med högburna huvuden, värdiga steg och eftertryck i bälgen till vår avmätta handklapp och **Adress to the haggis** som bara Anders kan göra den, på lågskotska kan man förmoda, med glöd i blick och dolken i högsta hugg, vi hukar oss vid borden när det lilla svärdet viner igenom luften och slutligen fläker upp fjälstret... i mina minnesanteckningar från kvällen står... han är fenomenal i sitt sätt att framföra haggisens lov och förtjänst...

underbart... jag behöver nog inte vidare beskriva den sinnesstämning som byggts upp och nu slår ut till fullo hos oss hos alla som tålmodigt väntat ett helt år.

Därför höjer flera av oss på ögonbrynen i pur förvåning när bordsgrannen säger sig inte vara där för nationalrätten, men heller inte kan tänka sig att stå över Burns Supper. När förvåningen lagt sig och vi fått tid till eftertanke ler vi i samförstånd, har vi inte lite till mans levt i förnekelse till en början, tids nog kommer även vår broder ut som en sann vän av det skotska kökets stolthet.

Anders utbringar skålen till haggisens ära, **Toast to the haggis**, allmänt bekant är ju att spridningsområdet för det lilla haggisdjuret inskränker sig till de dimhöljda hedarna i de norra delarna av Skottland, där den lever i grytet under större delen av sitt liv.

Ohyggligt skygg, den hittills enda kända jaktmetoden är att klubba den med en stadig påk efter att först ha lockat den ur grytet och därefter försatt den i ett hjälplöst tillstånd med en väl tilltagen dos god whisky från trakten, jägaren gör sig icke besvär annan tid än straxt efter gryning, innan morgondimmorna lättat då den lilla krabaten uppehåller sig i mynningen till grytet, så har det alltid varit, tills nu.

Väldigt intressant var det att höra Anders berätta om en helt ny jaktmetod, en slags drevjakt. Med ny teknik har man lyckats konstatera att haggisdjuret faktiskt har fem fötter vilket gör att det bara kan springa åt ett håll, jägarna lockar upp flera djur och driver dem sedan fram till och över klippkanten, nedanför står kvinnorna och skrapar upp dem från hållarna...

Skribenten frågar sig om det måhända kan röra sig om den närbesläktade bergshaggissen som lever i talrikare mängd fast i otillgänglig terräng högt uppe i bergen i hålrum och skrevor.

Efter så omtumlande nyheter ser Anders att åhörarna behöver styrka sig och höjer snabbt glaset till haggisdjurets ära, en föga traditionell skål men ett väl så lovvärt initiativ för att rädda situationen.

The immortal memory tar nu vid där vi kortfattat blir påmind om varför vi firar denna dag följd av Robert Burns skål, **The toast to Robert Burns.**

Även i år har talet till kvinnan **Speech to the Lassies** och hennes svar **The Lassies reply** som skulle funnits här i programmet måst utgå, tråkigt men förståeligt.

Så fortsätter vi i stället med delar av dikten Tam O Shanter, där Tam som är på väg hem från puben sent allhelgonanatten och inte kunde passera den hemsökta ödekyrkan utan att smygtitta på oknyttet som festar där inne.

Oförsiktig som han var får han Hexan Nanni som han kallat Cutty Sark på grund av hennes korta kjol efter sig men lyckas i sista stund passera den gamla träbron och bli fri från förföljarna då oknytt inte kan korsa rinnande vatten, Tams gamla mähr Meg blev dock av med svansen även denna gång, att han aldrig lär sig...

Därnäst får jag ordet och på programkommittens vägnar informerar jag om vårens begivenheter.

Nästa gång vi ses är det mars och årsmöte samt till lika en kombinerad provning och reseskildring av en seglats mellan Sverige och Skottland genomförd av Grythyttan whiskys Brand ambassadör Morgan Svensson, i bagaget har han bland annat tre fatprover som vi skall få läppja på.

Som avslutning på vårterminen beger vi oss på utflykt till Blaxta Vingård i Sörmland där vi kommer att guidas både på åker och i anläggning, lunch kommer att intagas på plats med avsmakning av gårdens produkter.

Efter mig tar Jussi ordet och informerar lite kring ägarbytet av Torpa Pensionat som dragit ut lite vilket sådant har en märklig benägenhet att göra.

Han puffade även för några whiskyböcker som blivit kvar och som säkert ville hitta nya bokhyllor.

Jag säger som jag brukar, sången ädla känslor föder, för när sällskapet tar i... i alla tonarter... och sjunger Min älskling du är som en ros, **My luve is like a red red rose**, då stannar klockorna och månen utanför hejdar sig i sitt lopp över himlavalvet

Som tur är sprider sig kaffedoften i matsalen och får hejd på sjungandet, den traditionella skotska tårtan **Tipsy Laird** dukas fram på buffebordet, portvin skänks i glasen och skedar klirrar i kopp och mot fat, volym och intensitet på förda samtal över borden har nått kulmen, portvinsglasen höjs till skål och skratten klingar... det är precis som det skall vara på ett lyckat födelsedagskalas.

Jovisst det blev två hack i tideräkningen till när sällskapet stämde upp i **Amazing Grace** och **Auld Lang Syne** och så var kvällen till enda.

Nu kanske en del av er som läser det här tycker att skribenten anslagit en lite grinig ton i sin tolkning av kvällens övning...ja, att somligt inte var riktigt traditionsenligt, men då skall jag säga er att det var tur för mig.

Hade kalaset varit helt enligt tradition hade jag inte haft något att skriva om alls utan då hade säkert Sten Benje kopierat förra årets referat och ändrat året.

Referent: Anders Svantesson

Foto & layout: Sten Benje